

ת"פ 12076/01/21 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 12076-01-21 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

לפני	כבוד השופט מוחמד עלי
מאשימה	מדינת ישראל
נגד	
נאשמים	פלוני (עציר)

החלטה

החלטה זו עוסקת בבקשת הנאשם לזמן לעדות - פעם נוספת - שני עדי תביעה, זאת לאחר שהנאשם העיד.

רקע וההליכים עד כה

1. בכתב האישום שהוגש נגד הנאשם יוחסו לו עבירות איומים (שתי עבירות) לפי סעיף 192 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: **חוק העונשין**) והיזק לרכוש במזיד (שתי עבירות) לפי סעיף 452 לחוק העונשין. במבוא לכתב האישום נטען כי במועד הרלוונטי, היו הנאשם והמתלוננת פרודים בשנים האחרונות ולהם ילדים משותפים, וכי המתלוננת התגוררה בביתה בקרית ביאליק. על פי הנטען בכתב האישום, ביום 25.12.2020, בשעות הערב, בשעה מדויקת שאינה ידועה למאשימה, הגיע הנאשם לבית המתלוננת ועמד בכניסת דלת ביתה. בשל רחמיה עליו, הוציאה המתלוננת לנאשם סיר אוכל, והבחינה כי הוא מלוכלך, מוזנח, נודף ממנו ריח סיגריות וכי בכיס מכנסיו ישנן תרופות שונות. דברים אלו העלו במתלוננת את החשש מפני הנאשם וביקשה ממנו לעזוב את פתח הבית, שאם לא כן תתקשר למשטרה. או אז חטף הנאשם את מכשיר הטלפון של המתלוננת מידה, הטיח אותו ברצפה וגרם לו שבר במסך. בהמשך לכך, איים הנאשם על המתלוננת באומרו לה "אני אשרוף לך את הבית, אני רוצה לשבת 25 שנה בבית הסוהר עלייך, יהיה לי טוב, הילדים שלך הגדולים שועלים ערמומיים, נחשים". כתב האישום כולל אירוע נוסף מיום 1.1.21. על פי הנטען, במועד זה, בסמוך לשעה 18:00 הגיע הנאשם לחדר המדרגות בבית המתלוננת, דפק בחוזקה על דלת ביתה, ניסה לפתוח את הדלת תוך שהוא צועק לעבר המתלוננת, שהייתה מעברה השני של דלת הבית: "מה את מסתכלת ולא פותחת לי, תסתכלי אני מצויד", זאת בעודו מחזיק בידיו כלים חדים שונים ומקלות, וממשיך לאיים על המתלוננת באומרו לה: "אני אשרוף לכם את הבית, אני אהרוג אתכם", תוך שהוא שובר את עינית דלת הבית.

2. הנאשם כפר בעובדות כתב האישום. ביום 4.3.2021 העידה המתלוננת; ביום 15.3.2021 העיד ש' בנם של המתלוננת והנאשם; וביום 4.4.2021, לאחר סיום פרשת התביעה העיד הנאשם.

3. במהלך חקירתה הנגדית של המתלוננת, היא הזכירה חילופי הודעות בטלפון בינה לבין ילדיה שקשורים

לאירועים מושא הדין ואף הציגה חלק מן ההודעות ממכשיר הטלפון. בעקבות כך, במהלך הדיון, ביקש הסנגור לעיין על אתר במכשיר הטלפון של המתלוננת. המתלוננת נשאלה לעמדתה והביעה הסכמתה. חרף זאת, דחיתי את בקשת הסנגור וקבעתי בין היתר כי הסכמת המתלוננת איננה חזות הכל ולא משקפת את מלוא השיקולים שיש לשקול (ראו עמ' 22 לפרוטוקול). הוספתי וקבעתי כי ככל שהסנגור סבור כי הוא זכאי לעיין בהודעות אשר במכשיר הטלפון של המתלוננת, עליו להגיש בקשה מתאימה לפי סעי' 108 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982 (להלן: **סד"פ**).

4. ואכן, הסנגור הגיש בקשה לאפשר לו לעיין בתכתובות בין המתלוננת לבין שני ילדיה, ש' וב', וכן בהתכתבויות בין ילדיה - בינם לבין עצמם. לאחר שהוגשה עמדתה המאשימה, החלטתי לקבל את הבקשה באופן חלקי, זאת אך ורק ביחס להתכתבויות בין המתלוננת לילדיה, בפרק הזמן הרלוונטי לאירועים מושא האישום. באותה החלטה קבעתי כי המשטרה תפרוק את המידע הרלוונטי מהטלפון של המתלוננת, התוצרים הגולמיים יועברו לעיוני לשם קביעת מידת הרלוונטיות של התוצרים לאישום. התוצרים שנפרקו מהטלפון הועברו לעיונו ולאחר שעינתי בהם, ניתנה החלטה משלימה בה אפשרתי לסנגור לעיין בחלק מן התוצרים (ראו החלטותי מהתאריכים 11.3.2021 ו-4.4.2021). בפתח ישיבת יום 4.4.2021 ביקש הסנגור להגיש את אותם חומרים כראיה ובהסכמת המאשימה התקבלו ההודעות כראיה (וסומנו נ/1).

5. הסנגור ביקש לזמן את המתלוננת וש' לחקירה נוספת בעקבות החומרים שהתקבלו. נטען כי לגרסת הנאשם הוא פגש במתלוננת ביום 26.12.2020 בחנות ששייכת לבנו ושם היא הזמינה אותו לביתה ועל כן יש צורך לברר טענה זו ביחס להתכתבויות בין המתלוננת לש'. בפרט, יש צורך - כך טוען הסנגור - "להבין מה הייתה הדינמיקה בין הרגע שהילד הודיע לאמא שלו שאבא בחנות בשעה [20:00] ועד להתכתבויות בשעה [22:00]", כעולה מן ההתכתבויות. כן נטען כי יש צורך לעמת את המתלוננת עם טענתה שלא יצאה מהבית וכי כל אימת שרצתה לצאת מהבית שלחה הודעה לש' שילוה אותה, דבר שלפי הנטען לא מתיישב עם ההודעות בין השניים בתקופה הרלוונטית.

6. המאשימה מתנגדת לבקשה, לטענתה בהודעות אין ראיה שתומכת בגרסת הנאשם והן אף מחזקות את טענות המאשימה; וכי הסנגור מבקש לערוך מסע דיג ו"לטרטר" את המשפחה על ידי זימון העדים לבית המשפט פעם נוספת.

דין והכרעה

7. לאחר ששקלתי את עמדות הצדדים ושבתי ועיינתי בפרוטוקול הדין ובראיות שהוצגו, הגעתי למסקנה שדין הבקשה להידחות.

8. אקדים ואזהיר את עצמי לנקוט משנה זהירות בהתייחסותי לראיות, שכן טרם שמעתי את סיכומי טענות הצדדים. את הצדדים אזהיר כי ככל שהנימוקים מבוססים על הפניה לראיות שהוגשו, ובפרט על דברי העדים, אין לראות בהפניות אלו משום נקיטת עמדה ביחס לגרסה מסוימת או אימוץ פרט עובדתי כלשהו, ולמיותר לציין כי הדברים מובאים

רק לשם ההכרעה בבקשה הנוכחית.

9. הדין מכיר בסמכות בית המשפט להורות על הזמנת עד אף אם עדותו נשמעה כבר בבית המשפט. סע' 167 לחסד"פ קובע כלהלן:

"סיימו בעלי הדין הבאת ראיותיהם, רשאי בית המשפט, אם ראה צורך בכך, להורות על הזמנת עד - ואפילו כבר נשמעה עדותו בפני בית המשפט - ועל הבאת ראיות אחרות, אם לבקשת בעלי דין ואם מיזמת בית המשפט"

10. ההסדר הקבוע בחוק מבטא את האיזון הנדרש בין שמירה על סדרי הדין של ניהול המשפט ועקרון סופיות הדיון, לבין הצורך לאפשר גמישות דיונית שמטרתה גילוי האמת ומניעת עיוות דין. אולם, ככלל בית המשפט העליון שב והדגיש יש לנהוג בצמצום בהפעלת הסמכות הקבועה בסעיף 167 לחסד"פ. בפסיקה נקבע בעניין זה כי:

"בצד הכלל, כי הראיות צריכות להיות מובאות בזמן הרגיל והמקובל, יש להכיר בשיקול-דעת בית המשפט לסטות מהכלל, במקרה שהוא ימצא זאת לנחוץ. הפעלת שיקול-דעת זה אינה צריכה להיות עניין שבשגרה. יש להניח, כי ככל שהצד התרחק מהמועד הקבוע בחוק להבאת ראיות, וככל שהמשפט מתקרב לשלב מתן פסק הדין, כך יקשה לשכנע את בית המשפט להפעיל את שיקול הדעת, אך הסמכות לכך קיימת תמיד. בית המשפט י שקול את צורכי הנאשם מזה ואת צורכי החברה מזה. במסגרת שיקוליו אלה יעמיד בית המשפט בראש מעייניו את השיקול, שלא יגרם עיוות דין לנאשם. לעניין זה אין לומר, כי נגרם עיוות דין, משום שראיה חדשה סייעה להרשעתו. פשיטא, שאם התביעה מבקשת להביא ראיה חדשה, יש בה בראיה זו כדי לסייע להרשעת הנאשם, שאם לא כן לא הייתה מבקשת כלל להביאה. עיוות דין משמעותו, בהקשר זה, פגיעה ביכולתו של הנאשם להתגונן כראוי" (ראו: ע"פ 951/80 קניר נ' מדינת ישראל, פ"ד לה(3), 505, 516-517).

11. סעיף 167 לחסד"פ פורש את תחולתו על הנאשם והמאשימה, ואף קובע כי בית המשפט מוסמך להביא ראיה מיוזמתו, אם כי לגבי האפשרות האחרונה יש לנהוג במשורה (ע"פ 5617/15 מריסאת נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 27.7.2016)). יושם אל לב כי במקרה הנוכחי, הבקשה הוגשה על ידי הנאשם ויש בסיס לסברה כי מנעד השיקולים ביישום סעיף 167 לחסד"פ, שונים ביחס למי שמבקש להביא את הראיה הנוספת: הנאשם או המאשימה; ביחס לסמכות כי בית המשפט יעשה כן מיוזמתו קיימים שיקולים ברבדים נוספים.

12. בקשת הנאשם באה לאחר שנמסרו לו ההתכתבויות הרלוונטיות בין המתלוננת לבין ילדיה לפי החלטת מיום 4.4.2020, ונזכיר כי נושא חילופי ההודעות בין המתלוננת לנאשם עלה בחקירתה הנגדית של המתלוננת. לפיכך, לכאורה, לא ניתן לבוא לנאשם בטרניה כי הגיש את בקשתו בשיהוי או כי לא חקר (לכאורה) את המתלוננת ושי' על

חילופי הודעות אלו בזמן עדותם, משום שלא היו בידיו. חרף שיקולים אלו, מצאתי כי נסיבות העניין לא מצדיקות חריגה מסדרי הדין וקבלת בקשת הסנגור, משום שאינני סבור כי דחיית הבקשה תפגע בחשיפת האמת או תגרום עיוות דין.

13. בבקשה הנוכחית, הנאשם לא מבקש להביא ראיות עצמאיות חדשות, אלא לחקור פעם נוספת את עדי תביעה שכבר העידו, מתוך צפייה כי מכך אולי יצמחו ראיות או תובנות חדשות. אם נפרוט את אגד הזכויות הדיוניות, ניווכח כי שהנאשם מכוון לממש את זכותו **לעמת** את העדים (שכבר העידו) עם הראיות שהופקו מהטלפון. אין לזלזל בזכות העימות, שמצויה בליבו של ההליך המשפטי, ברם דחיית הבקשה לא תוביל לחסימת דרכו של הנאשם להוסיף ראיות חדשות, אלא כאמור עשויה לצמצם את האפשרות לעמת את העדים עם הנתונים שהופקו (ואיני שולל אפשרות כי באופן עקרוני עימות שכזה עשוי להצמיח ראיות). נדגיש כי התוצרים שהופקו מהטלפון הוגשו כראיה לתיק בית המשפט בהסכמת המאשימה ואין מניעה כי הסנגור יפנה בסיכומים להבדלים - אם הוא סבור שקיימים - בין הגרסה המוצגת על ידי העדים לבין האמור בהודעות, או לכך שההודעות מאששות את גרסת הנאשם - אם הוא טוען כך. בכך יהיה משום מענה ולו חלקי לעימות הנוסף שאולי נגרע. נעיר בהקשר האמור כי הנאשם הודיע תחילה כי יזמן את ב', בנם של הזוג, לעדות אך חזר בו מכוונה זו.

14. בחקירתה הנגדית של המתלוננת, היא הציגה חלק גדול מן ההתכתבויות בינה לבין ש' (עמ' 21) ואף נשאלה לגביהם על ידי הסנגור, כך שלא ניתן לומר כי נפגעה זכותו של הנאשם לעמת את המתלוננת עם תוכן ההודעות, למצער, לא באופן שמצדיק זימון עדי התביעה פעם נוספת. זאת ועוד, יש לזכור כי הנאשם העיד לאחר שהחומרים נמסרו לו כך שיכול היה להתייחס לאותם חומרים ולהציג גרסתו, כפי שאכן עשה. במלים אחרות, לא חלה התכלית של עדות הזמה במובן סע' 165 לסד"פ. אף הסנגור לא טוען זאת, אלא כאמור, מבקש לממש את זכותו לעמת את העדים עם החומרים שהוצגו.

15. הסנגור אמון על הגנת הנאשם ויש לנקוט משנה זהירות שלא לפגוע במאמציו של הסנגור להוכיח את חפותו של הנאשם. מכאן הביטוי כי "אין חקר לתבונת סניגור". ברם אין להפוך ביטוי זה ל"מפתח לקבלת כל חומר, מקום בו מדובר באפשרויות הגנה ערטילאיות שאינן נראות לעין" (בש"פ 8252/13 **מדינת ישראל נ' שינר**, פ"ד סו(3) 442, 459 (2013)). עודני מזכיר לעצמי את האזהרה בפתח ההחלטה, שבתי ועייתי בעדות המתלוננת וש' אל מול הנימוקים שהעלה הסנגור לזימונם והתקשיתי לראות מה תועלת תצמח מחקירתם של העדים בשנית ו"עימותם" עם ההתכתבויות. אחד הנימוקים שהעלה הסנגור לבקשה הצורך "להבין מה הייתה הדינמיקה בין הרגע שהילד הודיע לאמא שלו שאבא בחנות בשעה [20:00] ועד להתכתבויות בשעה [22:00]". נבהיר כי חלק מן ההתכתבויות הן שתי הודעות ששלח ש' למתלוננת, האחת בשעה 19:55 בה ציין כי הנאשם היה בחנות ששיכת לאחיו, ולאחר מכן הודעה בשעה 22:02 בה נרשם "אבא דופק לא לענות" (ראו נ/1).

16. נראה כי שזירת הטענה ל"הבנת הדינמיקה" כדברי הסנגור עם ההודעות, לצורך הצדקת הבקשה הנוכחית - היא מאולצת. גרסת הנאשם כי הוא פגש את המתלוננת וזו הזמינה אותו לביתה עלתה כבר בהודעתו במשטרה (ראו ת/15, שורה 57 ואילך) והסנגור חקר את העדים בנקודות אלו (ראו לדוגמה עמ' 39, ש' 27; עמ' 23, ש' 25), כך שלצורך "הבנת הדינמיקה" לא היה צורך בהודעות. כך ניתן לומר גם לגבי הנימוק השני שהעלה הסנגור, לפיו המתלוננת העידה כי לא יצאה מהבית אלא לאחר ששלחה הודעה לבנה. איני רואה אפוא תרומה פרובטיבית-הוכחתית

משמעותית אפשרית בזימונם בשנית של המתלוננת ו', לא כל שכן עיוות דין שייגרם לנאשם כתוצאה מאי זימונם.

17. המאשימה טוענת כי מטרת הנאשם בבקשתו הוא "לטרטר" את בני המשפחה. משהגעתי למסקנה שלגופם של דברים אין מקום לזימון העדים בשנית, אינני נדרש לטענה זו. יוער כי אכן עדותם של בני המשפחה הייתה מלווה בקשיים כפי שעולה מהפרוטוקול (ושוב אין בכך משום נקיטת עמדה), עם זאת לו סברתי כי לזימונם צפויה להיות תרומה הייתי מורה על זימונם, אך כאמור התמונה רחוקה מלהעיד על צורך שכזה.

18. קצרו של דבר, שאני דוחה את בקשת הנאשם לזמן לעדות בשנית את המתלוננת ו'.

19. **אני קובע ישיבה לסיכומים בעל פה ליום 19.4.2021, שעה 14:00.**

20. **המזכירות תשלח את ההחלטה לצדדים ותזמן את הנאשם באמצעות שב"ס.**

ניתנה היום, כ"ד ניסן תשפ"א, 06 אפריל 2021, בהעדר הצדדים.